

РЕШЕНИЕ

№ 5665

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6388** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. Д. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002484/30.05.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от И. В. Й.– полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца. Излага съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ, като постановена при нарушение материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт и да бъдат присъдени разноски за производството. В съдебното заседание жалбоподателят, представляван от адв. Ю., поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски по делото. Ответникът – И. В. Й.– полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата. Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:
При извършена проверка от служители при СДВР- ПП на 19.05.2023г. около 00:02 ч., е установено, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], водачът П. М. М., управлява МПС „Л. У.“ с табели с рег. № СВ000009, собственост на Д. Д. М., след като е лишен от правоуправление по административен

ред.

На водача е съставен АУАН серия ГА № 996402/19.05.2023г. за установено административно нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед № 23-4332-002484/30.05.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от И. В. Й.– полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е прекратена регистрацията на автомобила за срок от 6 месеца. Отнети са и регистрационните табели на автомобила. В ЗППАМ е посочен различен час на извършеното нарушение от този, посочен в АУАН - 19:05ч.

Заповедта е връчена на Д. Д. М. на 07.06.2023 г.

Като доказателства по делото са представени: справка картон на Д. Д. М.; Докладна записка от 18.05.2023г.; АУАН Серия ГА № 996402/19.05.2023г.; Заповед рег. № 513з-1618/ 26.02.2018г. на Директора на СДВР; Заповед рег. № 8121з-1524/ 09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи.

Представено е от жалбоподателя удостоверение за раждане на Д. П. М., [дата на раждане] , от което се установява, че родители са : Д. Д. М. и П. М. М..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила и несъобразяване с материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което: 1. не е правоспособен водач; 2. не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство; 3. след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, 4. свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс - за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е посочено, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, управляван от П. М. М., който не предствя СУМПС – СУМПС №[ЕИК] от 04.08.2021г. е отнето по реда на чл.171, т.1,

б. „б“ от ЗДвП, за което му съставен АУАН Серия ГА № 996402/19.05.2023г.

При това фактическо описание, настоящият съдебен състав намира, че е налице явно несъответствие, доколкото в оспорваната заповед се твърди, че СУМПС №[ЕИК] от 04.08.2021г. е отнето по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, за което му съставен АУАН Серия ГА № 996402/19.05.2023г. Представеният по делото АУАН Серия ГА № 996402/19.05.2023г. е за установено административно нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, затова че на 19.05.2023г. около 00:02 ч., П. М. М., управлява МПС „Л. У.“ с рег. № СВ000009, собственост на Д. Д. М., след като СУМПС му е отнето на 22.02.2023г. по административен ред. Следователно не е представено доказателство, че СУМПС №[ЕИК] от 04.08.2021г. е отнето по реда на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, нито е посочено с кой акт.

Съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Очевидно посочените основания касаят отделни хипотези. Така е заложено и в цитираната по – горе разпоредба на чл. 171, т.2а, б.„а“ ЗДвП. Несъмнено, неправоспособен водач е лице, което изобщо не е провело съответното обучение за придобиване на необходимите знания и умения за управление на МПС и не е положило изискуемия от закона изпит за това. Законът приравнява към липсата на правоспособност и отнемането на всички контролни точки на водача на моторно превозно средство /чл. 157, ал. 4 ЗДвП/. Лишен от право да управлява МПС по административен или съдебен ред пък означава, че лицето, на основание влязъл в сила акт на административен орган или съдебен акт, е лишено от правоуправление. Т.е. в случая е налице противоречие във фактическото описание на издадения административен акт, съставляващо самостоятелно основание за отмяна на акта.

Нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП изисква, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, буква "а", т.6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, т.е. законодателят изрично е въвел изискването за мотивиране на заповедта за прилагане на ПАМ, вкл. и за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а от ЗДвП, каквото е приложена с оспорената заповед. Съдът намира, че в конкретния случай това изискване на закона не е спазено в оспорената заповед и то по отношение на съществен елемент от тези мотиви, а именно – по отношение фактическото основание за издаване на акта. Налице е нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на акта, касаещи изискванията за неговото съдържание и мотивирането му, т.е. посочването на конкретните фактически основания за неговото издаване, съгласно изискването на чл. 59, ал.1, т.4 от АПК.

По делото липсват безспорни доказателства, че към датата на извършеното от М. нарушение – 19.05.2023 г., последният е лишен от право да управлява моторно превозно средство. Съдът намира, че от приложените в административната преписка писмени доказателства не може да се направи несъмнен извод, че към датата на извършеното от М. нарушение, последният е лишен от право да управлява моторно превозно средство. Тълкуването на фактите, послужили като основание на

административния орган да приложи ПАМ, налагат извода, че те не описват нито една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т.2а от ЗДвП. Освен това съдът счита, че при постановяването на оспорената ПАМ административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, като не е извършил необходимата проверка относно релевантни факти като датата на влизане в сила на наложеното на М. наказание „лишаване от право да управлява МПС“ и срока на фактическото му изтърпяване. Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 35 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събрани други доказателства.

Отделно от това в административната преписка липсват и доказателства относно собствеността на процесния лек автомобил.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, и като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 760 лв.: 10 лева за държавна такса и 750 лева заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002484/30.05.2023г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от И. В. Й.– полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Д. М., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 760 /седемстотин и шестдесет/ лева, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: